

DOMOVINA

izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za četrto leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celju.

Interpelacija

poslanec vit. Berkša, dr. Ploja, Robiča, Žičkarja in tovarišev na ministra za uk in bogočastje zaradi tendencijoznega zavlačevanja zgradbe ljudske šole za občino Celjsko okolico.

Občina Celjska okolica, ki kakor obroč obdaja celjsko mesto, ima že 40 let v mestu Celju, kot naravnem središču, deško ljudsko šolo v poslopju, ki ga ji je dala občina v najem. Dekliške ljudske šole ni imela občina dosedaj, temveč so oskrbovale ljudskošolski pouk za žensko mladež šolske sestre v svojem, tudi v mestu se nahajajočem samostanskem poslopju, in sicer brez prispevkov iz deželnega šolskega fonda, izključno le navezane na blage darove.

Ker pa po 40 letnem obstoju in vedno se množecem številu učencev poslopje deške ljudske šole nikakor ne zadostuje in se je pokazalo več znatnih sanitarnih nedostatkov, je šolska oblast na najresnejši način pozvala, da naj se zgradi šolsko poslopje; občini se je po dolgem trudu posrečilo kupiti pripravno stavbišče, zagotoviti si stavbeni material in glavnico, in občina se je ravno pripravljala, ker se je vse že komisijončno odobrilo, da začne z zgradbo; kar se je nenadoma dogodilo nekaj nezaslišanega, česar še nikdar nikjer ni bilo: deželna šolska oblast je zaustavila zgradbo, ker se je nameravalo zgraditi preveč šolskih sob.

Občina je namreč hotela poskrbeti tudi za dekliško šolo, ker letá ne bo mogla biti za večne čase odvisna od pouka po šolskih sestrah, ki je omogočen le z blagimi darovi.

Medtem ko se ubožne pogorske občine sili, da morajo zidati šolske palače, čeprav morajo zato plačevati po 100 in 120 % doklad, se je tu uradnim potom zabranila zgradba šolskega poslopja z 12 učnimi sobami za 800 šolobvezanih otrok. In pojasnilo za to čudno izjemo? — Slovenska šola naj bi dobila v baje nem-

škem mestu, v katerem se nahaja že 40 let, svoje poslopje. To je oni grozni zločin, ki se je moral uradnim potom zabraniti.

Pet let je že, kar namestnik štajarski z vsem mogočim zavijanjem skuša zaprečiti nujno potrebno zgradbo šolskega poslopja. Najprej naj bi se šolsko okrožje na novo reguliralo. Potem naj bi se principijelno določilo, ali naj se sploh sezida dekliška šola, in še več takih zavijanj in zatezanj. Vsaka taka postranska določba je imela zopet rekurze za posledice in za vsako tako določbo se je dal namestnik po desetkrat urgirati, predno jo je izdal, tako da mora vsak pravično misleči človek smatrati tako zavlačevanje najenostavnejše zadeve s pravim ogorčenjem za tendencijozno.

Ko so končno zasebniki in korporacije ustavili prispevke za šolske sestre in ker se je bilo trdo pred začetkom šolskega leta bati, da bo moralo več sto deklic ostati brez šolskega pouka, je pozval namestnik predstojnico k sebi in ji izsilil zagotovilo, da bodo sestre tudi še nadalje brez dotedanje zasebne podpore poučevale; da bi bil torej uravnel stvar na temelju ljudskošolskega zakona, na to namestnik tudi ob tej priliki ni niti pomislil.

Ves trud državnoborskih poslancev pri ministratvu, da bi se ta že pet let zavlačena stvar končno rešila, je bil zaman. Ravnotako tudi trud deželnih poslancev pri namestniku. Ta se je izgovarjal na ministratvo, to pa na namestnika: nepoštena komedija, kateri ni enake; res drastičen dokaz, kako baje skrbi država za povzdigo ljudske prosvete.

Pa še en vzgled.

Obče je znano, da štajarski deželni zbor predloga za ustanovitev slovenske meščanske šole, ker tretjina štajarskega prebivalstva, katera je slovenska, nima niti ene meščanske šole, ni niti odkazal kakemu odseku, temveč ga takoj

a limine odklonil. Nato so zasebniki nabavili sredstva, da bi se ustanovila višja dekliška šola za slovenske otroke, šolske sestre so pravočasno in pravilno naznanile, da začno s poukom v šolskem letu 1903—04, in zopet je bil dež šolski svet, ki je z ničvrednim vzrokom, češ, da šolski prostori zato niso pripravljeni, ta pouk prepovedal in zaprečil to samopomoč.

Za slovensko-nemško nižjo gimnazijo v Celju so pa prostori popolnoma pripravljeni, akeravno morajo otroci valed pomanjkanja svetlobe oslepiti, se zaradi pomanjkanja zračnih prostorov skoraj zadušiti in morajo nekateri tako blizu peči sedeti, da se po eni strani skoraj opečejo. Te naravnost škandalozne celjske šolske razmere so napotile podpisane, da vprašajo ekscelenco naučnega ministra:

„Koliko časa naj se še zavlači definitivna rešitev teh šolskih razmer in katerega čudeža pričakuje njegova ekscelenca, ki bi rešil ta vprašanja?“

Dunaj, 8. sušca 1904.

Dr. Stojan	Berks
Dr. Hruban	Dr. Ploj
Blankini	Robič
Perić	Žičkar
Pogačnik	Barwinski
Vuković	Pihuliak
Borčič	Dr. Ferri
Dr. Šusteršič	Povše
	Dr. Žitnik

Interpelacija.

poslanca vit. Berkša, dr. Ploja, Robiča, Žičkarja in tovarišev na pravnega ministra v zadevi reševanja slovenskih vlog pri graškem nadsodišču.

C. kr. deželno nadsodišče v Gradcu rešuje še vedno slovenske vzklice in pritožbe proti razsodbam, oziroma sklepom prve inštanice v nemškem jeziku, ravnotako tudi slovenske pritožbe proti razsodbam svetniške zbornice, oziroma ka-

LISTEK.

Modre lučice.

Maksim Gorkij. — Prevel E. Olgin.
(Dalje.)

„To se pravi“, — sem si dejala — „da ga nikoli več ne vidim“. In vendar sem tako koprnela po njem. Napela sem vse sile, da ga le še enkrat vidim. Preoblekla sem se v beračico in šepajoč sem se odpravila obvezanega obraza v ono vas, kjer je bival. Povsod kozaki in vojaki — dosti sem morala prestati, predno sem bila tam. In zvedela sem, kje so ujetniki, in spoznala, da je težko priti do njih. To sem vedela. Po noči sem se plazila tamkaj okoli. Med gredami nekega sadnega vrta sem stopala, kar zapazim stražnika, ki mi je bil na poti. A že sem slišala, kako so Poljaki peli in glasno govorili. Neko nabožno pesem Mariji v čast so peli. — In tudi on je pel — Arkadek. Nekam neprijetna mi je bila misel: glej, prej so oni lazili za teboj, — in sedaj je prišel čas, da laziš in se plaziš radi enega človeka tukaj okoli kakor kača, morda

v svojo smrt. Stražnik je že prisluškoval naprej sklonjen. No, kaj so mi pa hoteli?! Dvignila sem se in mu stopala naproti... Nobenega noža nisem imela pri sebi, le roke in jezik. In žal mi je bilo, da nisem vzela noža. Zašepetala sem: „stoj“, in že mi je vojak nastavljal bajonet na prsi. In zašepetala sem vnovič: „Ne suni, stoj, čakaj, če imaš kaj srca! Ničesar ti ne morem dati, a prosim te...“ In pobesil je orožje in tiho, skoro šepetaje odgovoril: „Ženska, pojdi, pojdi... Kaj hočeš?“ In rekla sem mu, da imam sina med ujetniki... „Saj razumeš, vojak... moj sin! Saj si tudi sin! Poglej me... Sina imam, kot si ti, in glej, kam je prišel... Dovolj, da ga še enkrat vidim, morda kmalu izdihne — — — in mogoče tebe jutri umore, — meniš, da bo mati plakala za tabo? Težko bi umrla, da je nisi videl, svoje matere?! Tudi mojemu sinu bo težko. Imej vendar nekoliko usmiljenja ž njim in z menoj — materjo!“

Ah, koliko časa sem mu govorila! Deževati je pričelo in mokra sem postajala. In veter je besnel in bučal, zaletujoč se v mene, zdaj od spredaj, zdaj od zadaj. In stala sem in se majala pred tem neusmiljenim vojakom. A vedno

me je zavračal: „ne —“. In pri vsaki njegovi osorni, trdi besedi sem še bolj zahrepenela po Arkadku. In govorila sem in merila vojaka z očmi — majhne postave je bil, sub, in vedno je kašljal. — In preden sem padla na kolena in se ga oklenila z rokama, proseč ga strastno, in ga vrgla ob tla. V blato je padel. In obrnila sem mu glavo k zemlji tišče mu obraz v lužo, da ne bi kričal. In ni kričal, le mahal je in se me skušal otresti s hrbta. A močnejša od njega sem mu tiščala obraz v mlakužo. — Zadušil se je. — Tedaj sem poletela k skednju, v katerem so bili Poljaki. „Arkadek“ sem zašepetala skozi špranjo v steni. Poljaki dobro slišijo; ko so me začuli, so prenehali s petjem. In on mi je stal nasproti in oči je imel vprte v mene. „Li lahko prideš venkaj?“ „Lahko, skozi tla“. „Torej pridi!“ In štirje možaki so prilezli izpod skednja: Arkadek in še trije drugi. „Kje je stražnik?“ me je vprašal.

„Tukaj leži.“ In šli so mirno, oprezno, tiho, komaj slišno tja, kjer je ležal vojak in stopajoč mimo njega so zabavljali. Arkadek pa je dvignil puško in zabodel bajonet vojakom v hrbet. Vedno močnejše je deževalo in vedno silnejše je pihal

zenskim razsodbam sodnih dvorov, kratko vse v slovenskem jeziku vložene predloge in pritožbe. Slovenske rešitve odklanja načelno.

To načelo se ne strinja z obstoječim državnim osnovnim zakonom in tudi ne s prakso, ki obstoji pri vzklicnih obravnavah v Gradcu.

Vsebina slovenskih govorov in predlogov pri vzklicnih obravnavah se protokolira slovenski, torej je nerazumljivo, zakaj se tudi rešitve slovenskih vzklicev in pritožb ne izdajo v istem jeziku.

C. kr. deželno sodišče le naloži prvi inštanci, da izda stranki slovenski prevod. Stranke pa nimajo samo pravice zahtevati le prevoda, katerega še zraven izvrši drugo sodišče, temveč slovenske originalne rešitve deželnega nadsodišča.

Po izrečnih določbah 215 in sledečih §§ opravičnega reda se morajo strankam namenjene razsodbe in sklepi izdelati po vzklicni inštanci.

Naravnost nezmiselnost in popolnoma neopravičena je preobložitev prve inštanice, katera mora le zato opravljati pomožno službo deželnemu nadsodišču z izdelovanjem prevodov, ker isto noče opustiti svojega protipostavnega stališča.

C. kr. dež. nadsodišče v Trstu, za katero veljajo isti zakoni kakor za graško nadsodišče, rešuje slovenske pritožbe v slovenskem jeziku.

Svoj čas ni c. kr. nadsodišče v Gradcu pri obravnavah niti ustmene uporabe slovenskega jezika pripustilo in je moralo šele najvišje sodišče izreči razsodbo, da tiči v tem postopanju protipravnost.

Kakor tedaj, tako tudi v sedaj naznačeni smeri ne bo nastopilo deželno sodišče potov jezikovne enakopravnosti brez pritiska od zgoraj.

C. kr. najvišje sodišče je po izrečni postavni določbi § 27 cesarskega patenta z dne 7. avgusta 1850, drž. zak. št. 325, zavezano, da svoje razsodbe obenem z razlogi izda v jeziku, v katerem se je obravnavalo pred prvo inštanco.

Kar se tiče drugih jezikov se ravna po tem načelu, le ne glede slovenskega.

Razsodbe, ki jih izda c. kr. najvišje sodišče, so izključno nemške, če se je tudi pred prvo inštanco obravnavalo v slovenskem jeziku.

C. kr. pravosodni minister je kot najvišji čuvaj pravice in zakona zavezan, zahtevati, da se izvedejo postavne določbe.

Podpisani poslanci vprašajo ekscelenco pravosodnega ministra:

„1. Ali so mu te razmere znane?“

2. Ali je pripravljen poskrbeti zato, da se ti nedostatki nemudoma odstranijo in uvedejo razmere, ki bodo odgovarjale zakonu in jezikovni enakopravnosti?“

Dunaj, 8. sušca 1904.

Povše.	Berks.
Dr. Stojan.	Dr. Ploj.
Dr. Hruban.	Robič.
Biankini.	Žičkar.
Perič.	Barwinski.
Pogačnik.	Pihuliak.
Vuković.	Dr. Ferri.
Borčić.	Dr. Žitnik.

Interpelacija

poslanca vit. Berksa in tovarišev na železniškega ministra zaradi jezikovne usposobljenosti uradnikov pri ravnateljstvu državnih železnic v Beljaku.

Pri c. kr. ravnateljstvu državnih železnic v Beljaku, kateremu so na čelu en ravnatelj in dva namestnika, je osem oddelkov; za vsak oddelak je določen po en predstojnik in dva namestnika.

Noben teh višjih uradnikov ni zmožen slovenskega jezika.

Ravno tako niso oba dodeljena transportna kontrolorja, tarifni kontrolor, trije blagajniški revizorji in dva izmed prometnih kontrolorjev zmožni slovenskega jezika.

Vsa ta mesta razun ravnateljskega in nje govega namestnika popolnoma je železniški minister konkurznim potom.

Pri drugih ravnateljstvih državnih železnic, ki so nameščeni v dvojezičnih deželah, se vedno zahteva znanje drugega deželnega jezika, tako n. pr. pri ravnateljstvu v Pragi in Plznu znanje češkega jezika, pri ravnateljstvu v Krakovem in Stanislavu znanje poljskega, pri ravnateljstvu v Trstu znanje italijanskega jezika.

Naravnost nečuvena krivica je, da se pri razpisu zgoraj imenovanih mest pri ravnateljstvu državnih železnic v Beljaku, nikdar ne zahteva znanje slovenskega jezika. Le slučajno je eden izmed treh prometnih kontrolorjev zmožen slovensčine, kajti kot pogoj za nameščenje se to ni zahtevalo.

Ravnateljstvu v Beljaku je dodeljena proga v daljavi 1200 kilometrov, velik del te proge leži v slovenskih delih Štajarske, Koroške in Kranjske.

Slovenskemu občinstvu je s tem pismeno občevanje v materinem jeziku naravnost onemogočeno; ne more priti do svojih pravic, ker ravno odločajoči činitelji ravnateljstva v Beljaku niso zmožni slovensčine.

Najmanj pri polovici nameščenih višjih uradnikov bi se moralo zahtevati znanje slovensčine, da bi se mogla služba tudi v jezikovnem oziru brez nedostatkov opravljati.

Ravno tako brezobzirno se postopa pri imenovanju postajnih načelnikov na posameznih postajah; nihče se ne briga zato, ali zna dotični načelnik slovenski ali ne, če prav je nameščen v popolnoma slovenskem kraju. Tako n. pr. postajni načelnik v Trbižu ni zmožen slovensčine, dasiravno se vozi tisoče Slovencev vsako leto skozi Trbiž. Na eventuelne pritožbe in vprašanja jim ne more nihče odgovarjati, in vsled tega je vsaka pritožba nemogoča.

Vkljub obstoječim predpisom se slovenska postajna imena v slovenskih krajih razun na Kranjskem izklicujejo samo v nemškem, ne pa tudi v slovenskem jeziku.

Vsa naznanila in vozni redi se izdajajo samo v nemškem jeziku. Da, celo napisi v že-

lezniških vozovih, svarila, pojasnila so pač w nemščini in madžarščini izvedena, ne pa v drugem deželnem jeziku, v slovenščini.

Res, obžalovati se mora, da so take razmere mogoče v XX. stoletju.

Podpisani poslanci torej vprašajo ekscelenco železniškega ministra:

„1. Ali so mu znane te žalostne in protipostavne razmere?“

2. Ali hoče isti takoj odpomoči tem razmeram in v bodoče pri imenovanju pri ravnateljstvu državnih železnic v Beljaku nameščenih višjih uradnikov znanje slovensčine določiti kot pogoj imenovanja in nameščenja?“

Dunaj, dne 8. sušca 1904.

Barwinski.	vit. Berks.
Dr. Ploj.	Žičkar.
Pihuliak.	Robič.
Dr. Stojan.	Dr. Žitnik.
Biankini.	Vuković.
Povše.	Perič.
Dr. Hruban.	Dr. Ferri.
Pogačnik.	Borčić.

Celjske in štajarske novice.

— „Slovensko delavsko podporno društvo“ v Celju torej praznuje jutri svoj društveni praznik. Kakor vsako leto bo tudi letos zjutraj ob 8. uri maša pri sv. Jožefu, pri kateri bo pel društveni moški zbor. Po maši bo sestanek v društvenih prostorih. Zvečer pa je v „Narodnem domu koncert, pri katerem sodeluje znani bari-tonist g. dr. Gvidon Sernec. Društveni zbor bo nastopil pod vodstvom svojega pevovodje gospoda dr. Schwaba ter zapel nekaj izbranih pesem. Na sporedu je tudi enodejanka „Dve tašči“, ki bo gotovo vzbudila mnogo smeha. Letos je prvič naročilo društvo za ta večer „Celjsko narodno godbo“. Nadejati se je torej kar najzabavnejšega večera. Vstopnina je tako malenkostna, da bo gotovo lahko vsakemu udeležiti se tega večera. Naše občinstvo je gotovo kolikor toliko dolžno odzvati se v najmnogobrojnejšem številu vabilu „Slovenskega delavskega podpornega društva“, kajti ako katero društvo potrebuje in tudi zasluži podporo našega občinstva, je gotovo to „Slovensko delavsko podporno društvo“, katerega delovanje že v kratkih letih društvenega obstanka izkazuje take lepe plodove. — Društveni pavski zbor je najboljši dokaz, koliko se doseže z vztrajnim, neomahljivim delom. In sedaj še tamburaški zbor, ki začne delovati takoj po društvenem prazniku. Poleg tega pa skupen cilj — zgradba „Delavskega doma“ v Celju, kjer bo imelo slovensko delavstvo svoje ognjišče, kjer se bo med petjem in tamburanjem navduševalo za svete narodne pravice, kje se bo vzgojilo v neomahljive bojivnike v boju proti našim zagriženim sovražnikom. Zatorej je pač dolžnost našega občinstva, da bo s svojo udeležbo jutri zvečer pokazalo „Slovenskemu delavskemu podpornemu društvu“, da zna ceniti njegovo delovanje. Na svidenje torej! — Ako bi se bilo pri razpošiljanju vabil koga pomotoma prezrlo, bodi tem potom vabljen in pridi tem gotovejši!

veter. Prišli smo iz vasi in molče stopali skozi gozd. Dolgo smo stopali. Arkadek me je vodil za roko in njegova roka je bila vroča in je trepetala. Ah, prav dobro mi je bilo pri njem, dokler je molčal. Zadnji lepi trenotek v mojem hrepenečem življenju. — Prišli smo na neki travnik in se ustavili. Vsi so se mi zahvalili. Ah, koliko so mi pripovedovali in govorili? Slišala in videla sem samo njega, svojega gospoda. Kaj mi bo storil? Tedaj me je objel in tako pomembno rekel. — Ne vem več natanko, kaj je bilo, menda, da me bo sedaj iz hvaležnosti, ker sem ga rešila, pričel ljubiti. . . In smebljaje je pokleknil pred menoj in me imenoval svojo „kraljico“ — — — Licemerec! — — In tedaj sem ga sunila z nogo in udarila bi ga tudi v lice, a umaknil se je in planil po koncu. Bled in grozen je stal pred menoj — — — Tudi njegovi spremljevalci so stali mračnih obrazov pred menoj. In vsi so molčali. In ozrla sem se vanje. — Vem, nekak dolgčas sem občutila in nekaka utrujenost mi je legla v ude in mrzla utrujenost. In rekla sem jim: „pojdite!“ In ti psi so mi odgovorili: „Kaj ne, ti pa pojdeš nazaj, da jim pokažeš našo pot?“ Tako podlo so mislili

o meni. A šli so vendar. In tudi jaz sem šla. Prihodnjega dne so me vaši vojaki zgrabili, a kmalu izpustili. Tedaj sem spoznala, da si bo treba postaviti domovje in končati to kukavičjemu podobno življenje. Neokorna sem že postala, peruti so mi odrevenele in perje je izgubilo svoj blesk in lesk — — — Čas, čas — — — Tedaj sem se peljala v Galicijo in dalje v Dobručo. Kakih trideset let menda živim tukaj. Imela sem tudi moža, Moldavanca, pred dobrim letom je umrl. In tako živim. Živim sama . . . Ne sama, z onimi tukaj. . .

In z roko je pokazala tja proti morju. Vse je bilo tiho tam doli. Le semintja je bilo slišati kratek, prevarljiv glas, ki pa je takoj zopet obmolknil.

„Ti me ljubijo. Marsikaj jim pripovedujem. V korist jim je. Mladi so še — — — Dobro mi je pri njih. . . In često jih gledam in si mislim: „Glej, tudi ti si nekaj bila njim enaka“. Le v moji dobi so imeli ljudje v sebi več moči in več ognja; zato je bilo življenje veselejše in boljše. — Da, da — — —

Starka je omolknila. Dolgo in natanko sem jo opazoval. In žalosten sem postal poleg nje.

Ona pa je sanjarija z glavo majaje in tiho, komaj ališno je včasih zašepetala — menda je molila.

Izza morja se je dvignil oblak, — — — teman, grozen, velik, čudne oblike, gorskemu hrbtu enak. Proti stepi je plaval. Z njega so se trgali manjši oblaki, hiteli naprej in ugašali zvezdo za zvezdo. Morje je šumelo in bučalo. Nedaleč od naju je v trsu nekdo poljubljaj, šepetanje in vzdih so se čuli. In daleč tam v stepi je tulil pes. — Zrak je postajal neznosnejši, z nekim čudnim vonjem je dražil živce. Sporedno z oblaki pa so se podile po stepi velikanske, goste sence, izginjajoč in zopet se prikazujoč. — — — Mesec je ugasnil, le motna opalna krogla se je še blestela na njegovem mestu in često so jo popolnoma zagnili oblaki s svojimi temnimi meglami. V daljni neizmerni stepi, črni in nekako grozni, kakor da hrani in skriva v sebi nekaj posebnega, so zablesteli in zaplamtele modre lučice. Zdaj tukaj, zdaj tam; a potem so ugasnile; dozdevalo se mi je, kakor da par ljudi v temi nekaj išče zažigajoč zdaj in zdaj žveplenke, ki jih pa takoj upihne silen veter. Čudni so se mi dozdevali ti modri, ognjeni jeziki, pomenjajoč nekaj bajno skrivnostnega.

— Naše gledališče in „vahtarca“. O slovenskih gledaliških predstavah v Celju piše zadnja „Deutsche Wacht“ v uvodnem članku in pravi, da smo celjski Slovenci spoznali pridobivalnost gledališkega odra („werbende Kraft“) in da obračamo posebno skrb na svoje gledališče. Seveda „vahtarca“ čuti, da slovenske gledališke igre pospešujejo narodni napredek Slovencev v Celju in to jo bode. Zraven tega pa ji prizadeva strah zbiranje in izobraževanje slovenskega delavstva in naraščanje slovenskih dijakov. No — mi vstajamo in — vas je strah! Napredujemo! Iz diletantstva redno gledališče, iz delavstva in dustrija, iz nje bogatstvo, iz dijaštva vednost, iz vsega prosveta — slovenska svetovlada.

— Dolgovi celjskega mesta. Lansko leto smo naznanili občinstvu, da ima Celje čez eden milijon in dvestosedemdeset tisoč kron dolga. Celjski mestni očetje namreč razglasujejo ob razpravah letnih proračunov, koliko potrebujejo za vrednostna in dolžna pisma (Wert- und Schuld-papiere) dotično leto; koliko pa je Celje kapitala dolžno, tega mestni odbor ne pravi. Zato je gospode na celjskem rotovžu prav nemilo prišlo, ko smo priobčili vsoto dolgov celjskega mesta in župan Rakusch je imenoval naše novice sovražne (gehässig), da pa bi ne bili pisali resnice, tega gospod župan ni mogel reči. Letos izpolnjujemo zopet svojo častnikarsko dolžnost in poročamo, da je na nepremičninah celjskega mesta vknjiženih dolgov okroglo eden milijon in osemstotisoč kron. To vse za celjsko mestno hranilnico, katera ima torej od vlog pri njej, ki iznašajo 10 853 293 kron, tedaj od denarjev, katere ljudje pri njej na obresti hranjujejo, peti del posojen pri celjskem mestu. Letos hočejo celjski mestni gospodje še najeti 400 000 kron, dolžni so že 1 800 000 kron, do konca leta bode Celje torej dolžno 2 200 000 kron, reci čez dva in eno petino milijona. — Kako bodejo Celjani toliko dolga obrestovali? — Pa da bi se vsi ti dolgovi najemavali za potrebne naprave! Tako pa hočejo imeti za grčijo do kapucinskega mostu ob Savinji „brežno izprehajališče“ (Uferpromenade), ki je popolnoma brezpotrebna, gizdava potrata, ki je požrla dozdej že okoli 120 000 kron in bode, ko bode gotova, vzela najmanj pol milijona. — Mestno hišo so „popravili“ s tolikim luksusom, da bi človek, ki je videl županovati Štepišnika, Wambrechtsamerja, Neckermanna in Stigerja, „rotovža“ skoraj ne poznal. Županova dvorana je opravljena, kakor ona kakega ministra in ne more se do župana, ne da prositelja za avdienco oglasi sluga. Dobro! Delajte luksus, tratite denar, pa svoj! Ne stiskajte pa za nepotrebno gizdavost ubogega ljudstva, ki gine pod davki!

— Polzela. Naša nemškutarija je dobro vedela, kam se mora obrniti s svojim „odgovorom“ na dejstva, katera smo v „Domovini“ pribili. Saj je znano vsakemu šolarčku, da ga ni bolj lažnjivega lista, kakor je umazana celjska „vahta“. Mislili smo, da imamo opraviti s pošteni in dostojnim nasprotnikom, zato smo

pisali stvarno. Ko bi hoteli našim „Nemcem“ slediti na njih poti, bi se nam ne bilo treba izmišljovati različnih pikanterij, toda mi se ne čemo podajati v blato. Zdi se nam namreč prav malo častno skriti se za uredniško tajnost in izza nje psovati in denuncirati, kakor napada lopov izza grma s kamenjem mirnega popotnika. Izjavljamo torej, da se tudi za naprej ne bomo dotikali osebne časti ali nečasti naših nasprotnikov. Če pa bodo še za naprej hoteli izzivati, stopili jim bomo radikalno na rep. Za danes le še konstatujemo, da je nemškutarija povsod enaka. Izzivanje, bojkot, terorizem, denuncijantstvo so njeno navadno orožje. Če jih živi le par v slovenskem kraju, hočejo komandirati celo faro, in to imenujejo potem „narodnostni mir“. H koncu še svetujemo gotovim gospodom, da naj si zapišejo za ušesa resnični nemški rek: „Der grösste Schuft im ganzen Land, das ist und bleibt der Denunziant!“

— Iz Ljubečne. Slavna posojilnica v Vojniku je blagovolila podariti za revne učence v Ljubečni znesek 25 K. Za ta blagodušni dar izrekata v imenu učeče se mladine najprišrčnejšo zahvalo

Krajni šolski svet in šolsko vodstvo v Ljubečni.
Jožef Krajnc, Karl Vizjak,
načelnik, nadučitelj.

— Iz Slovenjegrada. V „Slov. Narodu“ z dne 12. marca 1904, št. 50, smo brali pod zaglavjem „Znebili smo se ga“ o juridičnih zmagah našega bistrornega g. dr. Richarda Zirngasta. Da je ta gospodiček besno deloval proti vsemu Slovenstvu — čeravno največ za hrbtom, ker že njegova neznatna postava ne dopušča, da bi z uspehom javno nastopil — ve tukaj vsak okrajan. Da pa poslužimo še nadalje občinstvu na račun omenjenega gospoda z malo, šaljivo, a popolnoma resnično dogodbico, hočemo jo tu za beležiti, ker pravijo, da smeh in dobra volja blagodejno vplivata na prebavljanje želodca. — Pri tukajšnjih zadnjih okrajnih volitvah letal je gospodič, da so mu kar škrici frčali v zraku. Mislil si je priboriti zmage in si tako postaviti tukaj nemški spomenik. Tedaj na delo! Na dan volitve veleposestva prežal je gospodek, da bi vlovil kakega veleposestnika, kojega bi spravil na svoje limanice. — In res prikoraka zaveden kmet in doktorček mu začne hitro razlagati, kaka korist da bode, če pride vodstvo okraja v nemške roke i. t. d. Ravno je zopet odprl usta, da bi nadaljeval, kar ga zavrne zavedni kmet: „Kaj boste Vi meni pripovedovali! Vi ne plačate za mene davka, plačati ga moram sam, in zavoljotega bom pa tudi volil, kakor jaz hočem!“ Videli bi bili, kako je gospod strčal po stopnjicah navzgor, in šele drugi dan sem ga videl klavnega „šajtati“ proti Lobeju. Kaj ne, gospod doktor, tako je bilo? — V Kozjem pa tudi nič ne bode boljše! Le pojdite z vašimi prenapetimi nazori v „raj“, na slovenski zemlji za vas ni prostora.

— Učiteljsko društvo za brežiški in sevniški okraj je imelo dne 6. t. m. drugo redno zborovanje. Dnevni red je obsežal štiri točke, izmed katerih sta bili posebno dve jako zani-

mivi, namreč „Dopisi“ in predavanje g. M. Jamška „O analizi po Kernovi metodi“. Najvažnejši dopisi so prišli od „Zavezinega“ vodstva. Ono je poslalo društvu okrožnico, vsled katere naj bi društvo med kolegi še z večjo vneto delovalo nato, da bi se učiteljstvo v večjem številu naročalo na „Učiteljskega Tovariša“ in na „Popotnika“. Na željo, izraženo v dotičnem dopisu, se je izvolil poverjenik, ki naj bi v tem zmislu skrbel zato, da se bodo nekateri zaspanci bolj vzdramili. „Zavezino“ vodstvo je tudi poslalo dopis z naročilom, naj se društvo posvetuje, o čem naj bi se pri letošnjem glavnem Zaveznem zborovanju predavalo. Na „Zavezin“ predlog sta se odobrili temi: „Svobodna šola in svobodno učiteljstvo“; „Najnovejši pojavi na pedagoškem polju“. Nato je sledilo predavanje g. Fr. Janiškega, kateri je v svojem izbornem referatu pokazal na mnogih izglelih prednost Kernove metode pri analizi od sedanje, ki je v marsičem jako pomankljiva. — Isti gospod tovariš je obljubil, da nam hoče pri prihodnjem zborovanju govoriti o rabi Kernove metode pri Bezjak-Schreinerjevih jezikovnih vadnicah. — Referatu je sledilo vsestransko odobravanje. Gosp. tovariš Supan pa je poročal o zborovanju učiteljskega društva za celjski in laški okraj, pri katerem je on zastopal naše društvo. — Zborovanje je bilo sicer dobro obiskano, vendar pa se je pogrešalo še marsikoga.

— Iz Trbovelj. Nekemu dopisniku zljubilo se je napasti v „Slov. Narodu“ z dne 12. t. m. pod naslovom „Župnik v Trbovljah“ skoro vse trboveljske vaščane, seveda z namenom jih žaliti in jim krasti čast. Toda, dokler dopisnik ne bode vedel pisati kaj bolj pametnega, se mu tisti nefini nameni ne morejo posrečiti, kvečjemu zamorejo izvabiti raz obraze naših uglednih mož par pomilovalnih smehljajev, češ: „Revše, beži in ne napihuj se, sicer počiš!“ Najprvo napada našega, že itak miroljubnega župnika, o katerem vsakdo ve, da je popolnoma nedolžen, kar se tiče zidanja nove cerkve. Napada naj rajši samo tistega, ki je res sprožil in vodil taisto akcijo, katero vsak dan in pred vsakim pripozna in katerega imenuje dopisnik tudi „voleka“. Toda dopisnik naj si zapiše za ušesa in še kdo drugi, da se ta volek ni bal in ne bode bal vseh takih teličkov, ko je dopisnik sam. Volek se vendar ne da poučevati od teličkov, kar jih najbolj peče. V svoji strasti padel je dopisnik tudi nad posojilnico. Lahko rečem, da delujejo pri posojilnici najpoštenejši in najuglednejši trboveljski možje, kar dopisniku lahko drugačni gospodje povedo, kakor je on sam. Znabiti ga posojilnica zato bode v oči, ker nima nič pri njej naložiti, še manj pa si na kaj izposoditi. Kar se tiče šnop-sarjev, bi bila pač dopisnikova želja, da bi bili kot taki, toda, kdor jih pozna, tisti ve, da je ravno nasprotno resnica. Na vse druge neumnosti ni vredno odgovarjati. — Na svidenje zopet kmalu!

— Na rogaški železnici se vkljub izrecni zapovedi železniškega ministrstva ni izvedla dvojezičnost. Železniško ministrstvo je izdalo upravnemu svetu rogaške železnice sledeči nalog:

C. kr. železniško ministrstvo.

Štev. 35.503/6.

Dunaj, dne 26. novembra 1903.

V svrhu rešitve vloge z dne 23. julija t. l., št. 92, se upravnemu svetu nalaga, da se morajo na progi lokalne železnice Grobelno—Rogatec vsi napisi na uradnih poslopih obenem z imeni postaj kakor tudi svarila ob prehodih izvesti v nemškem in slovenskem jeziku in sicer z nemškim berilom na prvem mestu.

C. kr. železniški minister:

Witteck l. r.

Toda kako se izvršuje ta zapoved! V šmarškem okraju so se napravili dvojezični napisi, za rogaški okraj pa se je baje izrazil Miglitsch, da naj jih napravi kdor hoče, on jih ne bode. Ministrstvo je določilo, da se morajo tudi postaje izklicevati v slovenskem jeziku. Do danes se je to samo enkrat zgodilo, namreč dne 28. svečana 1904, ko je to progo prvokrat inšpiciral inšpektor južne železnice. Ko je prišel ob 10. uri dopoldne vlak v Šmarje, je sprevednik klical postajo v nemškem in potem tudi v slovenskem

„Ali vidiš iskre?“ me je tedaj vprašala starka.

„One modre tamkaj?“ sem odgovoril kazaje v stepe.

„Modre? Da, da, one so — — To se pravi, še vedno so tukaj. No, in —. Zopet jih ne vidim. — Mnogih reči ne morem več opaziti.“

„A odkod so?“ sem vprašal radovedno.

Nekaj sem že o teh iskrah vedel, a zanimalo me je, kaj bo povedala starka.

„Ne poznaš jih? Iz vročega Dankovega ara so te iskre! To je bilo srce, ki je nekoč zagorelo in zaplamtelo kot ogenj — — in iz njega so te iskre. Pa ti hočem vse povedati. — Stara pravljica je to. — Vse je staro, staro. — Ali vidiš, kaj se je vse godilo v starih časih? In zdaj ni nič tega — — ne junaških činov, ne ljudi, ne pravljic. — Zakaj? No, povej mi, odgovori. — Ne znaš? A kaj veš?! Kaj veste vi vsi skupaj, vi mladi? Aha — —! Da ste pazno premostrivali preteklost, pa bi videli vsemu vzroke. — A ne premišljujete je — — in zato ne razumete življenja. Li misliš, da ne vidim življenja? Ah, vse vidim, čeprav so moje oči

že slabe. — In vidim, da ljudje ne živijo, temveč čakajo le nekega slučajja in vanj stavijo vse svoje življenje. In če so zamudili pravi trenotek in napravili samega sebe, tedaj plakajo nad svojo usodo. — — A kaj, usoda. — Vsak je sam svoja usoda! — — Mnogo ljudi poznam dandanes, a močnih, krepih ni med njimi. — — Kje so? — — in tudi lepih je vedno manj — —.“

In starka se je zatopila v premišljevanje, kam so izginili iz sveta močni in lepi ljudje in otožno zrla po stepi, kakor da išče v njej odgovora.

Pričakoval sem njene pripovedi in molčal v strahu, da je s svojim vprašanjem o kaki stvari ne bi zavedel na predolgo odlašanje povesti. Vedel sem, da je ob razburkanem morju svojih spominov postala vedno nekoliko filozofska in često se je zgodilo, da je pozabila na konec kake povesti vsled te proste in navadne filozofije, ki se mi je dozdevala v starkinem pripovedovanju kot klopčič raznobarnih, cd časa umetno zmedenih trakov.

In tedaj je pričela s pripovedovanjem:

(Konec prihodnjic.)

jeziku. Ob 1. uri se je vračal inšpektor. Spremljal ga je dr. Schuster iz Rogatca. Ker je sprevednik pozabil klicati postajo tudi v slovenskem jeziku, ga je skozi okno gledajoči dr. Schuster opozoril s tem, da je izgovoril „Šmarje“, ko je sprevednik izustil „St. Marein“, na kar je tudi sprevednik klical „Šmarje“. Od tega dne je pa vedno pri starem. Radovedni smo, ali je ministrstvo določilo izklicanje postaj tudi v slovenskem jeziku samo za inšpektorja? Ali se je hotelo s tem, da se je ta dan klicalo tudi v slovenskem jeziku, dokazati inšpektorju, da se natanko izpolnjuje določba ministrstva? — Našim gosp. državnim poslancem prav toplo priporočamo to zadevo, da stvar ne zaspi. Slavno železniško ministrstvo vendar ne bo na ljubo kakemu Migliču in drugim takim snedlo svoje besede.

— **Ptujski okrajni zastop in „Slovenec“.** Zelo dobro nam je znano, da so se nekateri ptujski narodnjaki gg. Zelenik, dr. Jurtela in dr. pač zelo trudili, da bi odvrnili pretečo nevarnost za ptujski okrajni zastop. Seveda tudi mi ne trdimo, da bi se ne bilo dalo več storiti nego se je, ako bi bili svojo narodno dolžnost storili tudi oni brezplodni ljudje, ki zdaj krivdo na druge zvrčajo. Več nego leto dni je pa bila ta zadeva baš za gg. Zelenika in druge predmet težkih skrbi in pri zadnjih volitvah so se po vplivu teh gospodov postavili sami kmetovalci za kandidate, da le ne bi mogli nasprotniki „Štajerčevci“ agitirati proti „klerikalcem“ in „doktorjem“. Nemški listi pa tudi res smatrajo zmago Nemcev in svojih nemčursko „naprednih“ kmetov nad slovenskimi odvetniki in klerikalci. In vendar glejte čudo! Ljubljanski „Slovenec“ pravi, da so baš ptujski slovenski liberalci in sicer v prvi vrsti velezaslužni profesor Zelenik in drugi krivi, da so zmagali „Štajerčevci“. Tako žalosten dogodek se torej izkorišča v nasičenje strankarske strasti „Slovenčevih“ bralcev! To je vrhunec nesramnosti in izzivanja, če se upošteva, da mi molčimo n. pr. o slučaju prošta Fleka, akoravno se je težko vzdržati bridkih opazk. Vsi narodni krogi po Štajarskem so si svesti, koliko hvalo so g. Zeleniku dolžni za njegovo večdesetletno neumorno in popolnoma nesebično javno delovanje v blagor prebivalstva ptujskega okraja. Vsi smo tudi prepričani, da nihče poraza slovenske stvari bridkeje ne občuti kakor g. Zelenik. Zato bodi g. Zeleniku zadoščenje za „Slovenčev“ brezobraznost s tem, da brezvesten „Slovenčev“ napad najostreje obsojamo z željo, da se vkljub temu še nadalje s staro nesebičnostjo bojuje na rodni boj v Ptuj!

— **Velika prodaja čebel.** Vsled prerane smrti g. F. Čučeka pri Sv. Andražu v Slovenskih goricah se proda čez 50 panjev čebel v enem velikem čebelnjaku in v treh manjših paviljonih, več praznih panjev in mnogo praznega satovja. Panji avstrijske mere. Kupi se lahko v manjših skupinah ali posamezne panje; prostovoljna dražba dne 4. aprila in sicer dopoldne doma, popoldne pa na pol ure oddaljenem stališču v Verjanah. Sestanek iz daljave došli kupcev ob 10. uri dopoldne „pri pošti“ Sv. Andraž v Slov. goricah. Priporoča se obilna udeležba, ker se gre za korist maloletnih otrok. Izvršitev prodaje je iz prijaznosti prevzel Ivan Jurančič.

— **Slovensko čebelarstvo.** Dolgo je trajalo, naposled smo pa vendar dočakali. — Pravila za „Slovensko čebelarstvo društvo za Spodnje Štajarsko“ so potrjena! Društvo bo hitro po Veliki noči pričelo svoje poslovanje; ustanovni občni zbor bo, ako ne pride kaj vmes, na velikonočni torek, dne 5. aprila v „Narodnem domu“ v Ptuj. Natančneje vabilo in dnevni red se objavi v prihodnji številki tega lista. — Takoj po občnem zboru se bo pričelo z ustanavljanjem podružnic v vseh krajih Slov. Štajarskega, namreč po večjih župnijah, oziroma kjer je mnogo čebelarjev, posamezno, sicer pa po dve do tri župnije skupaj. Čebelarji raznih krajev naj se že sedaj pogovorijo in zedinijo v tej zadevi ter ob občnem zboru ali vsaj hitro po tem naznanijo, kje bi bila potrebna ali priporočljiva podružnica. Vsekako se pa vabijo vsi vrli čebelarji, naj blagovolijo pred občnim zborom naznaniti pristop k društvu, to je, izjaviti na dopisnici, da pristopijo k čebelarstvu, ker po postavi je potrebno gotovo število udov, da se zamore

aklicati občni zbor. Izjavo je vposlati predsedniku pripravljalnega odbora gosp. prof. Jos. Zeleniku, načelniku okrajnega odbora v Ptuj, ali tajniku g. I. Strelcu, nadučitelju pri Sv. Andražu v Slov. goricah. — Vsi spodnještajarski čebelarji, ob občnem zboru na veselo svidenje! Za pripravljalni odbor: Ivan Jurančič.

— **Posnemanja vredno.** Velecenjeni gospod Franc Hrašovec, c. kr. okrajni sodnik v pokoju v Gradcu, rojen v Berkovcih (Vopotov) v fari Sv. Jurij ob Ščavnici, je odboru „Mohorovega društva“ v Celovcu za šolo Sv. Duh na Starigori, v kateri je on sprejel prvi šolski pouk, v hvaležen spomin vložil 30 K kot ustanovnino za sprejem knjig za šolsko knjižnico. — Takisto je vložil blagi gospod leta 1901 kot ustanovnino za to šolo 80 K pri „Slovenski Šolski Matici“ v Ljubljani. — Za ta velikodušni dar se gospodu dobrotniku tem potom izreče najudanejša iskrena zahvala s tem pristavkom, da mu naj Vsemogoči kot 82-letnemu starčku povrne milost za ta dar in ga še mnoga leta ohrani zdravega in čvrstega.

Šolsko vodstvo pri Sv. Duhu na Starigori, dne 13. marca 1904.

Janez Vuk, Jože Sterniša,
načelnik nadučitelj.

— **Deželni odbor štajarski** je gospodarski oziroma bikorejski zadrugi v Središču podelil deželno bronasto kolajno za uzorno rejo plemen-skih bikov pinogavske pasme.

Poziv.

učiteljem, udeležencem mednarodnega higijeničnega kongresa v Norimberku!

Ker se bode I mednarodnega kongresa za šolsko higijeno v Norimberku, ki se vrši v dneh od 4. do 10. aprila t. l., udeležilo gotovo tudi večje število slov. učiteljstva, zato bi bilo kaj umestno, da bi se učitelji iz slovenskih pokrajin že pred potovanjem v Norimberk nekako združili ter potem potovali skupno.

Podpisanec prosi torej tem potom vse one svoje stanovske tovariše, ki se nameravajo udeležiti zgoraj navedenega kongresa, naj mu blage volje sporočijo svoje mnenje glede najprimernejše smeri potovanja ter glede časa in kraja sestanka pred odhodom.

Anton Kosi, učitelj.

Društveno gibanje.

— **„Slovensko delavsko podporno društvo v Celju“** ima na društveni praznik sv. Jožefa dne 19. marca 1904, zjutraj ob 8. uri sv. mašo pri sv. Jožefu, pri kateri poje društveni pevski zbor. — Po sv. maši sestanek v društvenih prostorih. — Zvečer ob 8. uri v dvorani „Narodnega doma“ koncert, pri katerem sodeluje g. dr. Gvidon Sernec, „Celjsko pevsko društvo“ in „Celjska narodna godba“. Spored: 1. „Delavska budnica“. 2. Hubad: „Venec narodnih pesmi“. 3. A. Sochor: „Nočna rosa“. 4. R. Fašalek: „V slovo“. 5. „Dve tašči“, veseloigra v enem dejanju. Spisal dr. Fastenrath, poslovenil Vekoslav Benkovič. 6. Anton Lajovic: „Zacvela je roža“, poje gosp. dr. Gv. Sernec. 7. a) Dr. Anton Schwab: „Draga Minka, bodi zdrava“; b) dr. Anton Schwab: „Srce človeško sveta stvar“. 8. Dr. B. Ipavec: „Slovanska pesem“. Med posameznimi točkami svira „Celjska narodna godba“. — Vstopnina za osebo 1 K, za redne člane 50 vin. K obilni udeležbi vabi odbor.

— **Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj** ima svoje redno zborovanje na Jožefovo dne 19. marca t. l. v navadnih prostorih okoliške deške šole v Celju ob pol 11. uri dopoldne. — K obilni udeležbi vljudno vabi odbor.

— **Šmarsko-rogaško učiteljsko društvo** zboruje dne 14. marca t. l. ob 1. uri popoldne v Šmarju.

— **Slov. akad. društvo „Ilirija“ v Pragi** je na svojem IV. red. obč. zboru izvolilo sledeči odbor: Predsednik: cand. arch. Presel Ivan, podpredsednik: stud. mech. Jekovec Ciril, tajnik: stud. ing. Pavlin Josip, blagajnik: stud. mech. Kuček Viljem, knjižničar: stud. mech. Bydlo Ivan, revizorja: cand. iur. Pavliček Julij in cand. ing. Jenčič Franc.

Savinskim čebelarjem.

Meseca decembra se je ustanovilo „Savinsko čebelarstvo društvo“. Komu danes ni znan veliki narodno-gospodarski pomen čebeloreje? In § 2 društvenih pravil ravno pove, da je namen društva povzdigniti čebelarstvo. Da je bilo društvo v istini potrebno, vidi se že iz tega, da je našla ideja njegove ustanovitve glasen odmev. Cel iz Šoštanja je pristopilo društvu pet dotičnih gospodov, katere je gotovo vodilo le prepričanje, da bo društvo res v blagor naši dolini.

Mnogokrat se porajajo na Slovenskem društva, ki so mrtva že ob svojem rojstvu. Imajo sicer na papirju nekaj članov, a o kakem delovanju v smislu pravil niti govora ni. Naše društvo ne bo tako mrtvorajeno dete. Na čelu mu stoji predsednik, ki se že blizu 30 let teoretično in praktično peča s čebelorejo in ki ima torej dovolj sposobnosti, da dvigne društvo na oni nivo, na katerem morajo stati taka gospodarska društva, če hočejo delovati plodonosno. Društvo ima jako lep program. Prirejati hoče poljudna strokovna predavanja v zvezi s praktičnimi demonstracijami, čebelarske razstave in če se bo pokazalo dovolj zanimanja tudi čebelarske kurze.

Svojim članom nud društvo mnogo koristi. Glasom § 3 namreč posreduje pri prodaji čebel, voska, strdi in naravne medicine. Redni člani dobivajo vrhutega kot društveno glasilo „Slovenskega čebelarja“.

Savinska dolina je za čebelarje pravi raj. Komaj skopni sneg, razcveti ob Savini gosto vrbje, čigar sladka paša nadomešča spekulativno krmjenje, ki je potrebno v onih krajih, kjer čebele ne najdejo tako zgodnje hrane. Kmalu na to vzcveti obilica črešenj — in saj je vsakemu čebelarju znano, da je ni boljše od črešnjeve strdi. Naša dolina je zelo bogata sadnega drevja, pa tudi lip, akacij in kostanjevih gozdov; v jeseni pa najdejo čebele obilno hrano na ajdovih poljih. Obžalovati je res, da se v tako ugodnih razmerah ta važna panoga kmetijstva ne goji z večjo vnemo. „Savinsko čebelarstvo društvo“ bo skušalo temu nedostatku odpomoči in vzbuditi zanimanje in veselje do čebel v najširjih krogih.

Za mesec majnik pa vabi društvo že zdaj vse prijatelje in prijateljice čebelarstva k svojemu zborovanju na prijazno Polzelo, kjer ne bodo samo poslušali velezanimivega predavanja, ampak si tudi ogledali praktično urejen čebelnjak društvenega predsednika in poskušali sladko strd in domače medeno pecivo. Zlasti se nadeja društvo, da bo v svojem krogu pozdravilo venec rožic — dam, ki so vendar kakor znane prijateljice vsemu sladkemu.

Pojasnila daje radovoljno društveni odbor in predsednik g. nadučitelj Farčnik na Polzeli, pri katerem se bodo dobivala tudi društvena pravila. — Savinski Slovenci, oklenite se našega važnega društva in omogočite, da bo v polni meri zadostilo svojemu blagonsnemu namenu.

Dopisi.

Mederbrugg na Gornjem Štajarskem.

— Obrtniški kažipot. — Čeravno bivam že več kot 20 let med Nemci, vendar me zanima toliko bolj vsako narodno gibanje in napredek rojakov Slovencev. Iz „Domovine“, „Edinosti“, „Slovana“ in „Planinskega Vestnika“ poizvem mnogo in veseli me še tako mali napredek. Kar ste pa objavili v listu od 11. t. m. radi obrtniškega in trgovskega kažipota, me je posebno vradostilo! Ker se pa sam tudi s trgovino pečam, prosim, da mi oprostite, da Vam s tem nekoliko svojih misli iz lastnega prepričanja omenim.

Kažipot (ali naslovnik), kakor ga že imenovati hočete, moral bi biti osnovan na široki podlagi, ker drugače nima zaželjenega uspeha pričakovati. Neobhodno bi bilo potrebno, da se s Štajarsko Koroško, Kranjsko, Primorsko in če bi bilo mogoče tudi Istrijo in Dalmacijo v tem združi. — V občinah, kjer so Slovenci na krmilu, ne bode težavno dobiti naslovov, — tamošnji gg. župani, obč. tajniki, duhovni in učitelji bodo gotovo toliko prijazni, da dotične jim doposlane pole z natančnimi naslovi izpolnijo. V drugih občinah pa, kjer so Slovenci v manjšini, ali ta-

korekoč na steno pritisnjeni, naj bi se stem poverilo zavedne Slovence istih krajev.

V naslovniku ali kašipotu bi bilo praktično, da stoji poleg slovenskega tudi nemško, oziroma italijansko ime kraja, kakor to slučaj nanaša; to pa radi tega: — da se uporaba naslovnika kolikor mogoče tudi v drugih krajih razširi, potem šele moremo pričakovati pravega uspeha.

Kar se pa tiče stroškov tiska itd., mislim pa takole:

Vsak, kdor bi se dal v „Kašipot“ vpisati, moral bi plačati in sicer:

Mali trgovci, obrtniki, posestniki itd. po K — 50 srednji „ „ „ „ „ 1 — veleposest., veletrgovci, tovarnarji „ „ „ 2 —

Poleg tega bi bilo treba, da še posebej narodnjaki s prostovoljnimi doneski pomagajo izvršiti to podjetje, da se „Kašipot“ kolikor možno popolni.

Knjiga naj bi potem primeroma malo stala.

Seveda so to moje osebne misli, katerih nočem nikomur vsiljevati, pač pa upam, da bodo pobudile nekaj zanimanja za dobro stvar. Vsi ljudje vse vedo, pravi pregovor. Kdor ve za boljši svet, naj ga priobči, da ga izvedo tudi drugi, in izrečejo svoje misli o njem.

Z odličnim spoštovanjem

J. Čibej.

Jaboticabal v Braziliji. Vendar enkrat vam moremo, gosp. urednik, napisati par vrstic iz te oddaljene Brazilije.

Dne 27. januarja t. l. posetil nas je naš narodnjak c. kr. konzularni namestnik, č. gospod Franjo Turk iz Št. Pavla. Ne bom vam, gospod urednik, na dolgo razlagal ovacij, katere smo mu priredili tukajšnji Slovenci, katerih pa ni bogsigavedi koliko, ali žalibog še med temi se še najde marsikdo, ki bi lahko kaj pomagal k napredku naroda, ampak spi spanje pravičnega. Ne moremo jih prištevati k odpadnikom, ampak to so ljudje, kateri ne pomnijo več, da jih je rodila mati Slovenka.

Omenjenega dne pripeljal se je g. Fr. Turk s prvim vlakom; na kolodvoru ga je pričakovala ogromna množica ljudstva. V imenu vseh avstro-ogrskih podložnikov pozdravila ga je belo oblečena deklica, hči g. Pifferja, in mu izročila v znak udanosti lep šopek svežih cvetlic, na katerem so bili pripeti svilnati trakovi avstrijske barve z napisom „V spomin od udanih Ti podložnikov. Jaboticabal, 27. 1. 1904.“ Nato je godba zasvirala cesarsko pesem, katero so vsi navzoči odkriti poslušali.

Potem smo vsi odkorakali spremljani z godbo in obdani od zvestih narodnjakov, proti hiši našega velezaslužnega, od vseh, bodisi Avstrijanov, Brazilijanov ali Italijanov ljubljene narodnjaka, gosp. Ivana Ogrina. Med množico, katera je spremljala gosp. Turka, opaziti je bilo mnogo najodličnejšega občinstva brazilskega, n. pr. gosp. župan, mnogo zastopnikov različnih društev, gg. odvetniki itd., sploh vsa najboljša gospoda. — Vsa čast zato vrlim Braziljanom.

Med pokanjem raket in sviranjem godbe dospeli smo do hiše našega narodnjaka I. Ogrina. Hiše sploh ni bilo videti, tako je bila okrašena z zelenjem. Pred vhodom pa je bil krasen slavolok z napisom: „Srčen pozdrav od avstro-ogrške naselbine“. Mnogo zastav je krasilo hišo kakor avstrijska, brazilska, ali v sredini je plapolala naša trobojnica. — Človeku kar radosti vtriplje srce, ko zapazi tako oddaljen od domovine, v tujini zastavo, katera ga spominja na mlada leta, katero je videl tolikokrat vibrati z vaškega zvonika, katera mu kaže, da tukaj biva slovenski narod.

V hiši g. Ogrina je bil zajutrek, pri katerem so se napivale raznovrstne napitnice v raznih jezikih, na katere se je g. Turk laskavo zahvalil. Nato je poprijel za besedo g. Ivan Ogrin, ter v imenu vseh avstro-ogrskih državljanov nazdravil Njegovemu Veličanstvu cesarju Francu Jožefu, na kar je zopet godba zasvirala, in trikratni živio-klici so odmevali po dvorani.

Zvečer je bil pri g. I. Ogrinu banket, kate-rega se je udeležila vsa sila najodličnejšega občinstva. Med banketom je svirala godba različne komade, in napivale se zopet raznovrstne napitnice.

Po banketu, kateri je bil končan ob 9. uri, bili so povabljeni č. g. Turk, I. Ogrin, I. Piffer, I. Pinter, I. S. Gedex in mnogo drugih v društveno hišo. Iz društvene hiše se je napotila cela družba nazaj pod gostoljubni krov gosp. Ogrina, kjer smo se vsi zbrani poslovili od gosp. Turka in šli najboljše nadejeh k mirnemu počitku.

Iznenadila nas je zopet ob 3. uri jutraj serenada, katero so pripravili vrli Braziljani v čast g. Turku in I. Ogrinu. S potrjim srcem smo drugi dan spremljali gosp. konzula, ki se nam je tako priljubil, na kolodvor. Težko smo se ločili, toda nadejamo se in pričakujemo, da nas gosp. konzul zopet v kratkem obišče.

K sklepu še v imenu vseh avstro-ogrskih državljanov presrčna zahvala v prvi vrsti našemu ljubljenu narodnjaku g. Ivanu Ogrinu kateri je s svojo požrtvovalnostjo in radodarnostjo toliko pripomogel k slavnosti. Hvala tudi nekočim drugim narodnjakom, kateri so pripomogli kaj k tej slavnosti.

Kličem še torej: Bog živi našega c. kr. konzula in vse zavedne Slovence v Braziliji.

Anton Hrastel.

Jaboticabal, dne 15. februvarja 1904.

Provincija Sao Paulo, Brazilija.

Narodno-gospodarske novice.

Kako dolgo naj redimo krave.

Večkrat se prigodi nezgoda pri vzgoji goveje živine radi tega, ker redimo krave v visoko starost. To pa ni pravilno in sicer iz naslednjih vzrokov:

1. Kolikor je krava starejša, tem večja je nevarnost, da zboli za tuberkulozo. Skušnja je dokazala, da mlada žival poredko zboli za to boleznijo, pač pa pogosto bolehalo na njej ostarele krave.

2. Dobiček od krav gine polagoma, a gotovo z njih starostjo. Čedalje bolj jim začnejo pešati prebavila, vsled tega imajo tudi manj mleka, pa še to je čedalje bolj slabo in vodeno.

3. Kolikor bolj se krava postara, tem težje se obredi in proda mesarju. Tudi meso je namreč od starih krav veliko bolj žilav, in veliko manj izvaga, nego od mlade živine.

4. Kakor smo rekli, postaja mleko starih krav čedalje slabše, od njega istotako potem tudi maslo. Ta okolnost pa se je do sedaj vse premalo vpoštevala. Tako n. pr. še slabo mleko ene krave pokvari mleko drugih, s katerim se je zmešalo. Tega so se prepričali pri nekem večjem in vzornem gospodarstvu, kjer se že več let ni ponašalo mlekarstvo, četudi se je z vso natančnostjo opravljalo. Ves trud priti v okom tej napaki, je bil zastoj. Končno so odstranili nekaj starejših krav, pa jih nadomestili z mlajšimi in od sedaj je bilo mlekarstvo v najboljšem redu.

To so pomisleki, vsled katerih bo vsak pameten živinorejec skrbel, da ne bo gojil krav v visoko starost, temveč si jih v primernem času z mlajšim zarodom nadomestil. V splošnem se sodi, da krava najboljšo uspeva do starosti osem let, le ako dobimo žival izbornega plemena, smemo jo gojiti še dalje, ob enem pa skrbeti, da odredimo od nje dosti dobrega naraščaja.

Korenje najboljša hrana konjem.

Na Nemškem, v krogih poljedelcev, vzbudila se je posebna pozornost na obilnejše pridelovanje korenja. To se posebno priporoča kot krma za konje, ter ima veliko prednost v tem obziru pred krompirjem. Tudi se trdi, da stane pridelovanje korenja veliko manj nego krompirja. Korenje se namreč zadovolji z bolj slabo zemljo, pa daje večji pridelek nego krompir, kajti na dva in pol orala polja pridelala se toliko korenja nego na petih oralih krompirja. Primeroma se ceni na en hektar korenja 240 q, krompirja pa 120 q. Navrh tega je tudi obdelovanje korenja mnogo cenejše nego krompirja, kar se da lahko dokazati.

Kot hrana za konje rabi se navadno korenje v zimskem času, najbolj od decembra do marca. Na enega konja računati se po 10 kg korenja na dan. Da je korenje konjem, kakor sploh vsem domačim živalim kaj zdrava hrana, to uči

že pregovor, ki pravi: „v hlevu, kjer se daje dosti korenja, ondi se ne čuti nikoli bolenja.“

Korenje ima pa prednost pred krompirjem tudi v tem, da se da pridelovati kot drugi sadež v strnišču. Seje se v ta namen v jaro setev, zlasti ondi kjer je le ta precej redka. Seveda se ondi, ne ponaša tako, kakor če je sejano samo za se, vendar ako se v pravem času — koj po žetvi — otrebi plevela, še ob ugodni jeseni tudi nekaj obrodi.

Pri nas je tudi v navadi, da se seje korenje med sadeže, ki zgodaj dozore, n. pr. mak, lan itd. Ker se prvim mora zemlja dobro obdelati, ponaša se med njimi tudi korenje dobro, samo da je oboje precej redko nasajeno. Razume se, da kadar se prvi sadež poruže, da se korenje plevela hitro otrebi in do jeseni lahko obilen pridelek obrodi.

Druge slovenske novice.

— **Koncert „Glasbene Matice“**, ki se je z velikim uspehom izvajal dne 12. marca t. l., se prihodnjo nedeljo, dne 20. marca popoldne ob pol 5. uri ponovi! Program se bo za pol ure skrajšal in izvajale se bodo vse izvirne, krasno uspele slovenske skladbe Prochaskove, Krekove in Lajovičeve. Vstopnice se dobivajo v trgovini g. J. Lozarja na Mestnem trgu.

— **Mobilizacija?** Z Dunaja se poroča, da so vladni organi dobili povelje, takoj imeti pripravljene tiskane mobilizacijske razglase. Kakor čujemo, so se temu povelju že odzvali ljubljanski merodajni krogi.

— **Vojaška vest.** Poveljnikom pešpolka baron Beck št. 47. imenovan je polkovnik Emanuel Pivetz. Bivši poveljnik pl. Leeb, postal je poveljnik 37. pehotne brigade v Plznu.

— **Tajinstvena ženska.** Lani 9. aprila so se aretirali v Gorici na kolodvoru neko veliko okoli 30 let staro žensko, ker je bila brez sredstev. Ko so jo aretirali, je govorila neke besede, deloma slovenske. Od takrat dalje so šla o njej poizvedovanja okoli, in sedaj se slutiti, da bi bila ta ženska neka zvitata Klara Bajcsi iz Komorna. Ta ženska je bila leta 1899 v bolnišnici na Dunaju, kjer so pošiljali k njej učenjake v raznih orientalskih jezikih, pa nihče je ni razumel. Nekemu postreščku Horaku, ki je bil dlje časa v Afriki, pa je pripovedovala v indijskem jeziku, da je rojena v Indiji ter da je prepotovala mnogo sveta. Res je, da je hodila ona Bajcsi po svetu kot vlačuga. Na Dunaju je bila zaprta 8 mesecev. Dunajska policija je po popisu tega mnenja, da ona ženska v goriških zaporih je edinole Klara Bajcsi.

— **Laška predrznost** razprostira svoje roke vedno bolj. Ni jim dosti, da so popačili že brezštevilno imen popolnoma slovenskih krajev, storili so zopet korak na tem polju in pričeli z novim pačenjem. V Trstu se nahaja italijansko planinsko društvo z imenom „Società Alpi Giulie“. Te dni naznanja to društvo svoje izlete po raznih laških časopisih, a ne morda kam v Italijo ali Furlanijo, temveč na naš slovenski Kras in v bližnjo okolico Trsta. Pri tem prekrstili so naša popolnoma slovenska krajevna imena v sledeče spakarije: Štorje v Satoriano, Kazlje v Cosleano, Klanec v St. Pietro di Madras, Štjak v Crinale di St. Giacomo, Kislo v Occusiano, Pobege v Publico itd. Da naš kmet o teh popačenih imenih nima ne duha ne sluha, to ve vsak in gotovo bi začuden gledal, če bi ga kdo vprašal za Cosleano Satoriano itd. Res praktični so ti bratci. Če gre — gre, si mislijo. Mi pa polagamo dotičnim občinam toplo na srce, naj odločno nastopijo proti vsakemu pačenju in tudi takim ljudem, ki jim ista vsiljujejo, a posebno še proti društvu „Alpi Giulie“, koje hoče na ta način raznašati svojo kulturo po naših slovenskih krajih.

— **Demonstracije v Trstu.** V Trstu so bile velike demonstracije za laško vseučilišče v Trstu. Pred poslopji nemških državnih srednjih in ljudskih šol so demonstrantje klicali „abasso!“ Demonstracijo pred italijanskim generalnim konzulatom je preprečila policija. 6 oseb so aretirali.

— **Sleparstvo z italijanskim vinom.** Na reško prometno banko dospelo je minoli mesec 849 sodov vina iz Italije, ki je tehtalo 631.858 kg.

Dotični carinski uradnik je prišel do prepričanja, da to vino ni navadno italijansko vino, od katerega bi se imela valed vinske klavzule plačati za vsakih 100 kg carina v znesku 3 gld. in 20 kr. v zlatu, marveč da je to vino marsala. Poslal je vzorec v Budimpešto na kemično poskuševalni zavod, ki je popolnoma pritrdil mnenju carinskega uradnika. Valed tega je bila naložena reški prometni banki globa 1,060 000 kron, ker je omenjeno vino krivo označila kot navadno italijansko vino. Poleg tega pa bode morala imenovana banka plačati za vsakih 100 kg vina 20 gld. carine v zlatu mesto 3 gld. in 20 kr. Ker je pa v to zadevo zapletena neka italijanska tvrdka, začela so se med avstro-ogrsko vlado in med italijansko pogajanja, ki bodo po stari navadi, da se ne motijo „prijateljske“ razmere, med Avstrijo in Italijo, gotovo izpadla na korist italijanske firme.

— Za plavljenje po Savi veljajo odslej sledeče določbe: 1. Vsi plavi ustaviti se morajo na zgornji strani zagrebskega mosta čez Savo pri „Jarunu“ na onem mestu, katero je zato z rdečo zastavo označeno, in se mora blago, če je za zagrebske kupce namenjeno, istim na tem mestu izročiti. 2. Za Zagreb nakupljeni plavi se morajo na nevarnost kupca sploviti na vrvi in na levem bregu med tam stoječima mostoma razkladati. 3. Ob povodnem nasipu navzgor od zagrebskega cestnega mosta sme se za Zagreb namenjeni plav le takrat vstaviti, če je valed velikega prometa pristanišče med mostoma prenapolnjeno. Pri ustavljanju ob povodnem nasipu smejo se plavci posluževati le onih stebrov, katere je stavbeno vodstvo v ta namen tukaj pri pravilo in se takozvani „primač“, s katerim se obrežje vedno poškuje, ne sme rabiti. V zavarovanje ustavih se plavov se nikakor ne smejo stebri zabijati v kamnato pobočje. 4. Plavi, ki so namenjeni plaviti od Zagreba naprej, se morajo tudi pri „Jarunu“ vstaviti, in se morajo potem, ko so se pri kr. stavbenem vodstvu za regulacijo Save prijavili in ko so si plavci vodno črto ogledali, na vrvi med že gotovimi napravami spuščati. Od tukaj naprej je plovljenje prosto, pač pa se morajo plavci desnega brega držati in voziti v predor pod mostovi. V predoru samem mora se zopet ustaviti in potem vsaki plav posamezno na vrvi spraviti skozi odprtino, ki je na desnem bregu blizu označenega mesta. Od tukaj naprej pa je plavljenje popolnoma prosto, ker ni od strani regulirane Save nikakih zadržkov več. 5. Kdor se teh po gojev ne drži, odgovoren je za celo nastalo škodo in je v ta namen v prvi vrsti namenjeno blago.

— Kazenski zakon za rusinske in za nemške visokošolce. Letošnji rektor Lvovskega vseučilišča, dr. theol. Fijalek, je rusinske dijake žalil in zato so njegovo predavanje motili z ropotom in nekateri so metali jajca po njem. Storiteli so zdaj kaznovani z zaporom do 5 dni, ker so „javnega uradnika zadrževali v izvrševanju njegovih uradnih opravkov“. Tako v Lvovu. — Po odstopu Badenijevega ministrstva so graški nemški vseučiliščniki naravnost zabranili predavanja nekaterih profesorjev. Kaznovala jih zato pa živa duša ni!

Politični pregled.

— Državni zbor. V seji dne 16. marca se je čitala interpelacija posl. Rybe zaradi napada na češki „Narodni dom“ v 15. dunajskem okraju. Slišali so se s češke strani najostrejši klici. Klicalo se je: „Kje je Körber? Ministrski predsednik mora biti navzoč pri čitanju takih interpelacij. Takoj bi moral odgovoriti!“ Ko se je čitalo v interpelaciji, kako so bili češki gostje sirovo napadeni, dame pa nesramno inzultirane, je zaklical posl. Choc: „Narodi pač debelo plačujejo, pravic pa nimajo tu nobenih!“ — Potem se je prečitala druga interpelacija o barbarskem napadu v Lincu na češkega virtuozu Kubelika. Zopet so se klicali hrupni klici. — Čitanje interpelacij je trajalo do pol 4 ure, pri čitanju peticij se je ponovilo dvojno glasovanje, kar je trajalo skoraj do 5. popoldne. Potem se je nadaljevala razprava o nujnem predlogu posl. Kratochwila glede izpremembe obrtnega reda. — Pred koncem seje so se zopet spravili na dnevni

red nemški napadi na češki „Narodni dom“. Posl. Ryba je dobil namreč besedo za vprašanje v tej zadevi. Opisal je napad podrobno, a neprestano so se slišali medklici. Poslanec Breiter je vprašal predsednika, ali hoče opozoriti ministre, da morajo po predpisih poslovnika biti navzoči pri sejah. — Ministrski predsednik se ni prikazal ter je odgovoril na interpelacije v večrajšnji seji. Körber je konstatiral, da dunajska policija ni storila svoje dolžnosti, in ostro obsojal dogodke v Lincu z dostavkom, da se tam ni dosti skrbelo za javno varnost. Predlog, naj se o tem govoru otvori debata, je bil odklonjen.

— „Slovanska zveza“ se je priključila češki obstrukciji.

— Ogrski državni zbor je nadaljeval indemnitetno razpravo. Poslanec Molnar je obsojal vladni sistem grofa Tisze. Fin. minister Lukacs je izjavljal, da je v interesu države in davkoplačevalcev, da sedanje nezakonito stanje čimprej preneha. Vlada ima roke zavezane glede državnega gospodarstva. Govorila sta še dva poslanca. Uradni list priobčuje od cesarja potrjeni rekrutni zakon. Vojaški nabori se začno v ponedeljek.

— Srbija. Skupščina je sprejela proračun ministrstva notranjih zadev, zunanjih zadev, pravosodstva, nauka in financ skoraj brez vsakršne debate ter s tem pokazala, da se stranke zavedajo svoje naloge za celokupnost domovine.

Rusko-japonska vojna.

V torek se je širila v Tokiju vznemirjajoča vest, da je rusko portartursko brodovje ponoči 11. t. m. neopaženo odplulo iz pristanišča in se na širokem morju združilo z vladivostoško eskadro. Valed teh poročil se je v najkrajšem času pričakovala velika pomorska bitka. Iz japonskih in angleških virov se poroča, da ruskega brodovja že od 11. t. m. ni v Port Arturju, a Rusi še teh vesti dosedaj niso dementirali. Torej je prav mo goče, da je admiral Makarov zares odplul izpred Port Arturja.

O ruskih vojaki pravi neki Anglež, ki po zna dobro razmere, da so občudovanja vreden material. Vse vesti o pijanstvu in upornosti ruskega moštva so navadne bajke in prazne izmišljotine. Ruski vojaki se v vsakem oziru lahko z uspehom kosajo z vsako drugo evropsko državo. V Port Arturju ni skoro nič civilistov več, pač pa je vojaštva okoli 20 000. Trdnjava sama pa je najboljšje preskrbljena s provijantom in streljivom.

Petrograd 17. sušca. Vest, da obstoji med Kitajsko in Japonsko tajna proti Rusiji naperjena alijanca, se smatra tu kot jako verjetna.

Petrograd 17. sušca. V Port Arturju je vse mirno. — Rekognosciranje je dognalo, da 25 milj okrog Port Arturja ni nikjer nobene japonske ladje.

London 17. sušca. Iz Njučvanga se poroča, da je ruska armada zasedla strateško vevaležna mesta pri Ašanganu, do kamor so Japonci v zadnji kitajsko-japonski vojni prodrli.

London 17. sušca. Glavni deli ruske armade so že šli čez reko Jalu.

London 17. sušca. Japonci so po svojih vohunih dognali, da je ob reki Jalu silno mnogo ruske artilerije in da se tam delajo močne utrdbe.

London 17. marca. Iz Tokio se poroča, da so Japonci severno od Gensana videli sedem ruskih ladij.

Söul, 17. sušca. (Kor. urad.) Korejski trgovski predstojnik v Köngjengu ob reki Tumen je dobil obvestilo ruskega generala v Vladivostoku, da Ruska smatra Korejo kot vojskujočo se vlast. Radi tega bo 2000 korejskih vojakov šlo prihodnji teden iz Söula proti severu. Japonci trdijo, da v velikem številu rusko topništvo dela na severnem bregu reke Jalu utrdbe. Znatna ruska moč se je utaborila v utrjenem mestu Kudšang. Poročila domačinov trdijo, da je združena ruska vojna moč prekoračila reko Jalu. Pustila je zadaj le manjše oddelke za stražo. Pred 14. dnevi so bile japonske prednje straže v Nyantungu; od tedaj zahodno od reke Jalu ni nobenih Japoncev.

Šaleška posojilnica v Velenju

vpisana zadruga z neomejeno zavezo, ima dne 25. sušca t. l. popoldne ob 2. uri svoj

prvi občni zbor.

Ako ne pride zadržnikov v sklepčnem številu, vrši se isti dan 1 uro pozneje zborovanje, pri katerem se sklepa pri vsakem številu zadržnikov.

(121) 1

Ravnateljstvo.

Vabilo

na

redni občni zbor

„Posojilnice v Gornji Radgoni
registrovane zadruge z neomejeno zavezo“
ki se bode vršil
v petek, dne 25. marca t. l., ob 10. uri dop.
v posojilnični pisarni.

Dnevni red:

1. Poročilo načelnikstva.
2. Odobrenje letnega računa.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Volitev načelnikstva in računskih pregledovalcev.
5. Slučajnosti.

Pripomba. Ako bi ob zgoraj določeni uri ne prišlo zadostno število zadržnikov, da bi bil občni sklepčen, se vrši ob 11. uri dopoldne drugi občni zbor, kateri je pri vsakem številu sklepčen.

(120) 1

Načelnstvo.

(118) 5-1

Najboljši

električni pianini

po najnižji ceni

kakor tudi navadni glasovirji se dobijo
le pri meni.

Martin Ropas

Celje ★ izdelovatelj glasovirjev ★ Celje.

Vse stroje

za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje,

z mešalom za mešanico iz bakra in vapna, tako da se naenkrat na dve strani brizga, brizgalnice (štrcaljke) za sadno drevje z natančno namerjeno petrolmešanico, svetilnice na acetilen, da se ulove leteči hrošči, hidravlične stiskalnice za vino,

stiskalnice za vino in ovočje z diferencialnim pritiskom, stroje za drobljenje stiskalnice,

čisto nove mline za grozdje, *

nove priprave proti peronospori in za žveplanje, *

✗ sesalke za vino, ✗ cevi za vino, ✗ kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo kot

zbiralnike (trieure), mlatilnice, vitale (gepel) itd. razpošilja kot specialitete

po najnižjih tovarniških cenah. *

IG. HELLER, DUNAJ, II. Praterstrasse 49.

* Ceniki zastoj in franko. *

(47) 16-3

* Dopisuje se v vseh jezikih. *

Radi preselitve prodam

celo zalogo črevljev po izredno nizkih cenah. Kdor si hoče nabaviti cene ali vzlic temu dobre črevlje, naj ne zamudi te prilike.

(123) 2-1 **St. Strašek**
zaloga črevljev v Celju.

Pekarijo

želim vzeti v najem v kaki večji župniji ali kakem trgu na Spodnjem Štajarskem. — Dopise je pošiljati pod **J. K.** na upravnništvo „Domovine“.

(119)

Okrog 20 hektolitrov

dobrega namiznega vina je skupaj ali posamezno po ceni naprodaj, da se posode izprazni.

Naslov pove upravnništvo „Domovine“.

(122) 3-1

Deček

iz dobre družine, ki je dovršil 4 ali 5 razredov ljudske šole, dober v računstvu, se sprejme kot učenec v trgovino mešanega blaga pri K. Werli v Cerknici pri Rakeku na Kranjskem.

(125) 1

Naprodaj je

v Sevnici ob Savi veliko hišno poslopje, v katerem je gostilna, z mesnico, ledenico in vrtom. Proda se tudi zemljišče.

Naslov pove upravnništvo „Domovine“.

Kupim gostilno

z nekaj zemljišča blizu mesta ali pa v večjem trgu.

(127) 1

Naslov pove upravnništvo „Domovine“.

Stara šola

tik farne cerkve v Dramljah, pripravna za kakšnega obrtnika, trgovca, ali za stanovanje, se pod ugodnimi pogoji takoj

— odda v najem. —

Kraj. šolski svet Dramlje pri Št. Jurju ob j. ž.

Radi preureditve svoje žage prodam

vodno in zobnato kolo

z vsem železnim materialom vred.

Pogoji zelo ugodni. — Naslov pove upravnništvo lista.

(106) 2-2

Odda se takoj

pod ugodnimi pogoji trgovina specerijskega blaga s krčmo vred v jako obljudenem kraju Savinske doline.

Več pove Janez Videnšek v Podlogu, pošta Sv. Peter v Savinski dolini.

(116) 2-2

(74) 15-2

Patentirane, same ob sebi delujoče

škropilnice „Syphonia“

— za vinograde in hmeljnike —

za zatiranje sadnih škodljivcev

proti boleznim na perju, za odpravo predenca in divje sorčice itd.

Same ob sebi delujoče, nošnje brizgalnice tudi z bakrenim kotlom

za 10 ali 15 litrov tekočine, s pripravo za petrolejno mešanico ali brez nje in vožnje, same ob sebi delujoče brizgalnice proizvaja kot specialitete

PH. MAYFARTH & Co.

tvornice poljedelskih strojev, specialna tvornica vinskih in sadnih stiskalnic in drugih strojev

DUNA J, II. Taborstrasse št. 71.

Obširni ilustrovani ceniki zastoje.

Zastopniki in preprodajalci se iščejo.

Vizitnice priporoča tiskarna D. Hribarja v Celju.

Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nenadkriljive kapljice se uporabljajo na notranje in zunanje bolezni. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri boleznih na želodcu, ublažujejo katar, urejajo izmečke in odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti bolezni na maternici in modromu in rad tega ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmetijski hiši.

Naročuje se edino in točno le pod naslovom: MESTNA LEKARNA, ZAGREB, Gornji grad št. 25, poleg cerkve sv. Marka. — Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanaesterica se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franko dostavljena na pošto:

1 ducat (12 stekl.)	4 K
3 ducati (36 „)	11 „
5 ducat. (60 „)	17 „
10 ducat. (120 „)	32 „

Ustanovljena leta 1360.

Mestna lekarna
ZAGREB

Markov trg št. 36.

(1) 20-8

Zdravje je največje bogastvo!

Stanje hranilnih vlog nad 18 milijonov K. Rezervni zakad nad 550.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 2. ure dopoldne in jih obrestuje po 4%, ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča, denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4 3/4% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolжник toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolжник poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Nova trgovina!

Nova trgovina!

ROBERT DIEHL, CELJE, Graška cesta 43
(„Stadt Graz“)priporoča slavnemu občinstvu svoje najboljše izdelke, kakor: **Najfinejšo slivovko raznih let, najizbornejši tropinovec, kranjski brinovec, vinsko žganje, rum raznih vrst najboljše kakovosti** ==== **Vzorci po zahtevi na razpolago.** ==**Bogata zaloga najfinejših likerjev ter konjakov.**Nadalje kupujem različne kože kakor: **goveje, telečje in ovčje ter vseh divjačin.****NA DEBELO IN DROBNO!**

(78) 1

NA DEBELO IN DROBNO!**Fižol, predivo, suhe gobe, mešane lase in češplje kupi****Anton Kolenc, trgovec v Celju.**
(115) 5-2**Iščem****trgovskega pomočnika**oziroma **prodajalko**ki je zmožna majhno trgovino z mešanim blagom **samo-stojno voditi.****And. Elsbaeher, Laški trg.**

(110) 2-2

Velika in bogata zaloga

vsake vrste vozov

kakor tudi vozovi za c. kr. poštarje

se dobivajo in izdelujejo pri

Petru Keršiču

tovarna za vozove v Šiški pri Ljubljani.

Istotam se sprejemajo prav dobri kolarški, kovaški in sedlarski

pomočniki kakor tudi učenci

(101) 3-2 za ta rokodelstva.

L. MAŠEK i DRUG**L. Mašek i drug**

Zagreb, Preradovićev trg 8

z jamčevino 20.000 K od vis. kr. hrv., slav. in dalm. vlade z dnem 5. avg. 1901 št. 44.264 oblast. dovoljena

posredovalnica za odpravljanje oseb

delavskega in kmetijskega stanu v prekmorske kraje. Potuje se samo s hitrimi parniki — 6 do 7 dni. V luki se nič ne doplačuje. Izvrstna postrežba z vinom na parobrodu. Odpravlja se točno vsak ponedeljek. Pismena pojasnila da-jemo brezplačno in takoj. 10-4

L. MAŠEK i DRUG, Zagreb.Blizu kopališča Rogaška Slatina sta dva
(57) 3-3 na novo zasajena**vinograda naprodaj.**

Več pove upravništvo „Domovine“.

Izplačujoče se postransko opravilo

brez posebnega truda in izgube časa najdejo spoštovane osebe vsakega stanu in povsod s prevzetjem zastopa avstrijske družbe prve vrste, ki sprejema „zavarovanja proti požaru, steklu, proti škodi pri prevažanju, proti tatvini po vlomu in življenja“. — Ponudbe pod „1798“, Gradec, poste restante.

Narodna trgovina**Lončarec & Havelka v Ptuj**

Kolodvorska ulica števil. 15 zraven mestne hranilnice

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnega blaga za moške in ženske obleke, vsakovrstne robce, odeje, perilo, obuvalo, dežnike itd.

Telegram.

Podpisana vljudno naznanjava, da sva ravnokar dobila veliko zalogo različnega blaga za spomladni in poletni čas

Veliki izbor svilnatih robcev za velikonočne praznike.

Priporočava se slavnemu občinstvu za mnogoštevilni obisk.

Z odličnim spoštovanjem

(98) 3-3

LONČAREC & HAVELKA
V PTUJU.

Vse po najnižjih cenah.

Postrežba vljudna in hitra.

Za pomladansko setev

je

Tomaževa žlindra

najcenejše umetno gnojilo za njive, senožeti, vrte in zlasti za deteljišča, tembolj, ker je cena iste znatno znižana.

Zaloga v trgovini z železnino „MERKUR“, P. Majdič, Celje.

Vsaka vreča je plombirana ter označena s kolikostjo vsebine in varstveno znamko.